

Sygn. akt II AKzw 131/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny II Wydział Karny w Rzeszowie

na posiedzeniu w składzie :

Przewodniczący:	Prezes SA Zbigniew Śnigórski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Halina Rączy

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Rzeszowie

– Mariusza Chudzika

po rozpoznaniu w sprawie internowanego A. R. (1)

zażalenia wniesionego przez obrońcę internowanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II Ko 687/12

o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego

na podstawie art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. i art. 8 § 2 k.k.w. oraz art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 1§ 2 k.k.w.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę o dalsze stosowanie środka zabezpieczającego wobec A. R. **przekazać** Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powołanym na wstępie postanowieniem, Sąd Okręgowy w Rzeszowie stwierdził potrzebę dalszego stosowania wobec A. R. (1) środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia go w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, w warunkach wzmocnionego zabezpieczenia.

Od postanowienia tego zażalenie wywiódł obrońca internowanego, zarzucając mu:

- obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia:

- w szczególności art. 439 § 1 punkt 10 k.p.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k.w., oraz art. 8 § 2 k.k.w.

- ponadto obrazę przepisu art. 204 k.k.w. w zw. art. 201 k.p.k. - gdyż wydana opinia o stanie zdrowia jest niejasna, a w przedmiotowej sprawie zachodziła potrzeba zasięgnięcia opinii innych biegłych psychiatrów spoza Oddziału Psychiatrii Sądowej w S..

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty, autor środka odwoławczego wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia, z ostrożności procesowej o dopuszczenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z opinii innych biegłych psychiatrów.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodzić należy się z obrońcą internowanego, iż postanowienie o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego wobec A. R., z uwagi na brak udziału w tym posiedzeniu obrońcy z urzędu obarczone jest bezwzględną przyczyną odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w. i art. 8 § 2 pkt 2 k.k.w.) co powoduje konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji, celem ponownego rozpoznania.

Analizując akta przedmiotowej sprawy, w szczególności treść notatki urzędowej z dnia 31 stycznia 2013 r., (k. 655 t. IV akt) oraz zażalenie obrońcy internowanego, z których wynika, że strony nie były zawiadamiane i obrońca nie brał udziału w posiedzeniu, kiedy Sąd decydował o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego wobec A. R. (1), uznać należy, że doszło do naruszenia art. 8 § 2 pkt 2 k.k.w. w zw. z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., co stanowi bezwzględną przyczyną odwoławczą powodującą konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji, celem ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 lutego 2013 r., I KZP 27/12, [www.sn.pl/orzecznictwo/Izba Karna](http://www.sn.pl/orzecznictwo/Izba%20Karna), wypowiedział się następująco: „obrońca, którego udział w postępowaniu wykonawczym jest obligatoryjny na podstawie art. 8 § 2 pkt. 2 k.k.w., ma obowiązek, z zastrzeżeniem wynikającym z treści art. 22 § 1a in fine k.k.w., uczestniczyć w posiedzeniu, którego przedmiotem jest dalsze stosowanie środka zabezpieczającego wymienionego w art. 94 § 1 k.k. (art. 204 § 1 k.k.w., art. 94 § 2 k.k., art. 1 § 2 k.k.w. w zw. z art. 339 § 5 k.p.k.).”

Obrońca internowanego nie brał udziału w posiedzeniu, gdzie decydowano w przedmiocie dalszego stosowania wobec A. R. (1) środka zabezpieczającego polegającego na umieszczeniu go w zamkniętym zakładzie.

Artykuł 93 k.k. formułuje generalną zasadę stosowania środków o charakterze izolacyjnym oraz związanych ze skierowaniem na leczenie ambulatoryjne. Środki te stosować można tylko wówczas, gdy jest to niezbędne z punktu widzenia prewencyjnego (zasada ultima ratio).

Nie można zatem pomijać – mając w polu widzenia powyższe unormowanie - alternatywy dla pobytu internowanego w zakładzie psychiatrycznym, na którą wskazali biegli w opinii. Powołali się oni również na możliwość umieszczenia podejrzanego w domu pomocy społecznej dla chorych psychicznie. Z uzasadnienia postanowienia nie wynika, aby kwestia ta była przedmiotem zainteresowania ze strony Sądu orzekającego o dalszym stosowaniu środka zabezpieczającego. Nie można tego pomijać, gdyż umieszczenie internowanego w zamkniętym zakładzie winno być stosowane, gdy jest to niezbędne z punktu widzenia prewencyjnego. Uprzednio toczyło się już przed Sądem Rejonowym w Mielcu postępowanie o umieszczenie

A. R. w domu pomocy społecznej, niemniej jednak było to w 2011 roku

i od tego czasu, okoliczności sprawy mogły ulec zmianie. Konieczne jest ponowne przeanalizowanie alternatywy dotyczącej umieszczenia internowanego w domu pomocy społecznej dla chorych psychicznie.

Odnoszenie się do zarzutu obrazy art. 204 k.k.w. w zw. z art. 201 k.p.k., sformułowanego w środku odwoławczym z uwagi na zaistniałą bezwzględną przyczyną odwoławczą, jest obecnie przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

Na marginesie wskazać należy, że niedotrzymanie przez sąd terminu określonego w art. 204 k.k.w. nie wywołuje skutku w postaci odstąpienia od stosowania wobec internowanego środka zabezpieczającego. W tej sytuacji prawną podstawą jego kontynuowania jest poprzednie orzeczenie o stosowaniu izolacji. Żaden bowiem sąd nie zarządził zwolnienia internowanego z zamkniętego zakładu psychiatrycznego” (post. SA w Ł.

z dnia 10 listopada 2010 r., II AKZw 597/10, Prok. i Pr. - wkł. 2011/7-8/25).

Rozpatrując ponownie sprawę, Sąd Okręgowy weźmie pod uwagę powyższe uwagi, rozpozna wniosek dowodowy zawarty w środku odwoławczym, a swoją decyzję w kwestii tegoż dowodu oraz dalszego stosowania środka zabezpieczającego należycie uzasadni.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł, jak wyżej.